

Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem ikke var saa utilbøjelig til at gaa ind paa den Tanke, som Regeringen har givet Udtryk i de Forslag, som sigte til en Maksimering af den nuværende kommunale Hartkornsskat, en Indførelse af en ny og bedre Ejendomsbeskatning paa en bredere Basis indtil et begrænset Beløb, der absolut fikserer de faste Ejendomsafgifter til Kommunen, altsaa svarende til 16 Kr. som Maksimum for Hartkornsskatten og til 2 pro mille som Maksimum for Ejendoms-skyld. Vi opnaa altsaa to Ting. Vi opnaa, at faa en bedre og en bredere Basis for Beskatningen, idet disse Bygninger til en Værdi af 3. à 400 Mill. Kr., som nu ikke svare Skat til Kommunen, ville blive dragne ind under Skatteansættelsen til dem. Og samtidig opnaa vi indbyrdes mellem Hartkornsejendommene en langt retfærdigere Fordeling af Skatten end den nuværende paa den gamle Basis. Det ærede Medlem fremførte jo selv i saa Henseende Eksempler paa, hvorledes en Ejendom til 30—40,000 Kroners Værdi vil kunne komme til at betale kommunal Hartkornsskat efter et Fjerdingskar Hartkorn, hvilket vistnok turde være et slaaende Bevis paa, hvor haardt den nuværende Ordning trænger til en Revision og til en Forbedring. — Men naar det ærede Medlem kom til det Resultat, at det, man skulde stille efter, var at faa en Ejendoms-skyld efter Fradrag af Gælden, saa maa jeg rigtignok sige, at det er ganske modsat den Anskuelse, som jeg har om dette Forhold, og jeg tror ogsaa, at det er modsat den Anskuelse, som de fleste have om dette Forhold. Naar vi skulde tale om dette Spørgsmaal, vil jeg ikke saa meget pointere dette, at hvis Ejendomsskylden blev en Skat paa Nettoejendommen, det er det, det ærede Medlem mener, efter Fradrag af Gælden — kunde man i Grunden lige saa godt afskaffe den. Thi om man sætter en Mand i en Afgift af hans Ejendom eller af Indtægten af hans Ejendom, det vil jo dog i alle Tilfælde omtrent blive det samme, og naar man saa ved Siden deraf har en Formue- og Lejlighedsskat, saa ved jeg ikke, hvorfor man skulde gøre sig den Ulejlighed først at sætte en Mand i en særlig Skat efter Indtægten af hans faste Ejendom og derefter at sætte ham i en Formue- og Lejlighedsskat af hans øvrige Indtægter. Saa var det bedre at samle det hele i een Beskatning. Jeg lægger ikke saa megen Vægt paa den Side af Sagen, men anfører det kun, fordi det ærede Medlem derved vil

kunne se, at hans Fundament, efter min Mening i alt Fald, glipper. Der er ikke nogen Grund til en Nettobeskatning af fast Ejendom som særskilt Skat, da det i Virkeligheden vil blive en Indtægtsskat eller gaa nær op til den Formue- og Indtægtsskat, som man ellers har.

Dernæst maa det ikke overses, at den faste Ejendomsskat til Kommunen har en principiel Karakter, forskellig fra Formue- og Lejlighedsskatten til Kommunen. Det ene er en Erhvervsskat paa den faste Ejendom, og den anden er en personlig Skat paa vedkommendes Indtægt af Formue og Arbejde. Det første er altsaa en Skat, der hviler paa selve Ejendommen. Og hvorfor? Fordi en Ejendom, enten den er stærkt behæftet eller ej, enten den er ganske ubehæftet eller maaske prioriteret helt op til Skerstenen, nyder bestemte Goder og Fordele i Kommunen, som Kommunen har Krav paa at faa Vederlag for. Hvis man vil beskatte paa den Maade, som det ærede Medlem siger, vil man komme til det Resultat, at to Ejendomme ved Siden af hinanden, der hver for sig er 100,000 Kr. værd, i faste Ejendomsskatte til Kommunen ville komme til at svare Skat i Forholdet 1 til 10, hvis nemlig den ene Ejer ejer sin Ejendom kvit og frit, medens den anden Ejendom er prioriteret med 90,000 Kr. Skal da al Gæld fradrages, vil den ene komme til at svare 9 Gange saa meget til Kommunen som den anden. Nej! Det Forhold kommer frem i Formue- og Lejlighedsskatten eller Indtægtsskatten, der vil den ene, som sandsynligvis er 9—10 Gange saa velhavende som den anden, komme til at svare saa meget mere. Ejendomsskatten er en Erhvervsskat uden Hensyn til den personlige Formue, ganske modsat den anden Skat, derfor har man dem begge. Vil man gaa den anden Vej, vil man netop bringe den ene saa nær hen til den anden, at man lige saa godt kunde afskaffe den. Jeg tror, vi skulde være enige om, at en Afskaffelse af Hartkornsskatten paa den Maade, at man ikke sætter noget andet i Stedet, vil være et ganske overordentligt stort Misgreb. Det vilde svare til, om man i Kjøbenhavn helt og holdent vilde afskaffe Skatten paa Grundejendom og kun ligne paa Indtægten. I vore Købstæder har man ikke saa store Grundskatter, som man har i Kjøbenhavn og paa Landet, og jeg tror, at man der er gaet noget videre, end man burde, med at afskaffe de faste Ejendomsskatte, man har dem vel endnu, og endog til flere Millioner, men man har lagt Hovedvægten